

Výkon cizího rozhodnutí

Výkon cizího rozhodnutí, jež podléhá úpravě podle ustanovení § 14 až 16 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém, lze provést jen soudním výkonem rozhodnutí, přičemž exekuci prostřednictvím exekučního řádu lze v takovémto případě provést pouze podle cizího rozhodnutí, které bylo uznáno na základě zvláštního rozhodnutí českého soudu podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém, tedy rozsudkem, který je třeba odůvodnit, a to jak v případě vyhovění návrhu na uznání cizího rozhodnutí, tak i v případě jeho zamítnutí.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 1349/2016, ze dne 1.7.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného J. R. P., zastoupeného Mgr. J.B., advokátem se sídlem v P., proti povinné EVEKTOR-AEROTECHNIK a. s., se sídlem v B., zastoupené Mgr. A.Š., advokátem se sídlem v P., pro 73 956 700,09 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 3 EXE 259/2014, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. prosince 2015, č. j. 20 Co 537/2015-449, tak, že dovolání oprávněného se zamítá.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Uherském Hradišti usnesením ze dne 6. ledna 2015, č. j. 3 EXE 259/2014-136, pověřil soudního exekutora Mgr. Petra Micku, Exekutorský úřad Rokycany, vedením exekuce k vymožení pohledávky podle „vykonatelného“ rozsudku Obvodního soudu 18. soudního obvodu v okrese Brevard a pro okres Brevard, Florida, Spojené státy americké, ze dne 15. července 2013, sp. zn. 05-2010 CA 049934, pro náhradu nákladů oprávněného a pro náhradu nákladů soudního exekutora, které budou v průběhu exekuce určeny.

Podáním ze dne 2. dubna 2015, doplněným podáními ze dne 10. dubna 2015 a ze dne 27. dubna 2015, povinná navrhla zastavení exekuce pro nepřípustnost založenou na rozporu nařízení a vedení exekuce s právními předpisy. Uvedla, že oprávněný se domáhá exekučního výkonu rozhodnutí vydaného ve Spojených státech amerických, tedy ve státě, s nímž Česká republika není vázána žádnou mezinárodní smlouvou, která upravuje uznávání a výkon, a jeho výkon tak podléhá úpravě podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém - dále též jen „ZMPS“, podle kterého lze výkon cizího rozhodnutí o majetkových věcech nařídit rozhodnutím českého soudu, které je třeba odůvodnit. Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 43a odst. 5 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění od 1. ledna 2013 (srov. čl. IV bod 1 zákona č. [396/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony)- dále též jen „ex. řád“, pověření exekutora vedením exekuce není soudním rozhodnutím a nemusí být ani odůvodněno, může být takovéto cizí rozhodnutí vykonáno pouze cestou soudního výkonu rozhodnutí, nikoli prostřednictvím soudního exekutora. Podle názoru povinné tak nejsou splněny zákonné předpoklady pro vedení exekuce, protože zde není způsobilý exekuční titul. Dále povinná namítala, že floridský soud neměl pravomoc (příslušnost) rozhodnout o předmětném sporu ve vztahu k povinnému, neboť povinný neměl a nemá ke státu Florida jakýkoli právní či faktický vztah a k vydání rozhodnutí na území státu Florida nepodnikala ani nepodniká. Povinná vznesla též výhradu veřejného pořádku spočívající v porušení jejích práv tím, že jí byla odňata možnost řádně se účastnit řízení, rozsudek ve věci samé byl vydán v neveřejném zasedání, chybí mu jakékoli odůvodnění, tudíž nelze

zjistit, z jakého důvodu byla povinné platební povinnost uložena a jakého porušení povinností se měla dopustit, neobsahuje poučení o oprávněném prostředku, a z osvědčení vyplývá, že floridský soud nemá potvrzení o tom, zda rozhodnutí bylo doručeno povinné, čímž došlo k porušení českých procesních předpisů. Rozpor s veřejným pořádkem České republiky spatřuje povinná i v samotné výši přisouzené částky, která je v tuzemském prostředí s ohledem na neexistenci jakéhokoli smluvního ujednání mezi oprávněným a povinnou nepřiměřeně vysoká, představuje materiální zásah do práva povinné vlastnit majetek a může pro ni mít likvidační důsledky.

Okresní soud v Uherském Hradišti usnesením ze dne 24. září 2015, č. j. 3 EXE 259/2014-415, výrokem I. výše uvedenou exekuci zastavil, a výrokem II. rozhodl, že oprávněný je povinen uhradit povinné náklady řízení ve výši 74 500 Kč k rukám jejího právního zástupce Mgr. A.Š. a výrokem III. uložil oprávněnému povinnost uhradit soudnímu exekutorovi Mgr. Petru Mickovi, Exekutorský úřad Rokycany, náklady exekuce ve výši 9 559 Kč, to vše do tří dnů od právní moci usnesení. Dospěl k závěru, že exekuční titul předložený spolu s exekučním návrhem oprávněným není možné exekučně vykonat, neboť oprávněný navrhl nařízení exekuce a pověření soudního exekutora na základě neúplného exekučního titulu, když nedoložil rozsudek o uznání cizího rozhodnutí, a exekuci proto jako nepřijatelnou zcela zastavil.

K odvolání oprávněného i povinné Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. prosince 2015, č. j. 20 Co 537/2015-449, potvrdil usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. o zastavení exekuce a ve výroku III. o nákladech exekuce, změnil ve výroku II. o nákladech účastníků tak, že oprávněný je povinen zaplatit povinné na náhradě nákladů exekučního řízení částku 148 561,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. A.Š., a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Svě rozhodnutí odůvodnil tím, že podle ustanovení § 16 odst. 3 ZMPS výkon cizího rozhodnutí v majetkové věci může být nařízen pouze rozhodnutím českého soudu, přičemž takové rozhodnutí je třeba vždy odůvodnit. Uznání cizího rozhodnutí je tak v tomto případě součástí procesu soudního rozhodování završeného vydáním příslušného soudního rozhodnutí a nelze uvažovat o možnosti, že by cizí rozhodnutí mohlo být uznáno v souvislosti s vydáním pověření soudního exekutora, neboť toto není soudním rozhodnutím, neobsahuje odůvodnění, nedoručuje se účastníkům a není proti němu přípustný žádný opravný prostředek, a k závaznému uznání cizího rozhodnutí nemůže dojít bez toho, že by měl povinný možnost se k této otázce vyjádřit a uplatnit své námitky, i z tohoto důvodu nemůže být cizí rozhodnutí uznáno vydáním pověření k provedení exekuce.

Usnesení odvolacího soudu napadl oprávněný v celém rozsahu dovoláním, v němž (mimo jiné) namítá nesprávné právní posouzení, jež se projevilo v nesprávném právním výkladu a aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 ZMPS, kdy odvolací soud již jednou přihlédnutím uznané rozhodnutí nepovažoval za způsobilý exekuční titul. Oprávněný je přesvědčen, že pokud je cizí rozhodnutí ve věcech majetkových již jednou uznáno přihlédnutím, pak je nutno přistupovat k takovému cizímu rozhodnutí, jako by bylo vydáno českými orgány, a byl-li tedy exekuční titul již jednou neformálně uznán přihlédnutím při vydání pověření soudního exekutora, má tak od okamžiku přihlédnutí/uznání v České republice právní účinnost a povahu rozhodnutí českého orgánu veřejné moci, není tudíž důvod neprovést nucený výkon (exekuci) exekučního titulu tak, jako v případě českých soudních rozhodnutí. Dále namítá nesprávné právní posouzení ustanovení § 16 odst. 1 ZMPS v otázce obligatornosti a fakultativnosti přerušení řízení v případě vznesení výhrady veřejného pořádku, neboť přestože povinná v průběhu řízení opakovaně vznesla výhradu veřejného pořádku, soudy nepřistoupily k přerušení řízení, ale naopak přímo k meritornímu rozhodnutí za situace, kdy zde vůbec nebyly splněny podmínky pro projednání a rozhodnutí ve věci. Oprávněný se neztotožňuje ani s právním posouzením odvolacího soudu ohledně závěru, že exekuční titul není způsobilým titulem k výkonu v exekuci, nýbrž v rámci soudního výkonu rozhodnutí, neboť podle ustanovení § 130 odst. 1 ex. řádu jsou exekuce a výkon rozhodnutí prostřednictvím soudu právně rovnocenné a tudíž je

exekuce vedená na základě exekučního titulu přípustná. Navrhl proto, aby dovolací soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. prosince 2015, č. j. 20 Co 537/2015-449, a usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 24. září 2015, č. j. 3 EXE 259/2014-415, zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Uherském Hradišti k dalšímu řízení.

Povinná se k dovolání oprávněného nevyjádřila.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva (je-li vydání pověření soudního exekutora podle ustanovení § 43a odst. 5 ex. řádu uznáním cizího rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 3 ZMPS), která nebyla doposud v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena, přezkoumal napadené usnesení ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243 odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

V posuzovaném případě oprávněný podáním ze dne 15. dubna 2014 navrhl nařízení exekuce a pověření soudního exekutora Mgr. Petra Micky k vymožení pohledávky podle výše uvedeného rozsudku floridského soudu, s tím, že předmětný rozsudek je podle názoru oprávněného konečný, pravomocný a vykonatelný, a je proto způsobilým exekučním titulem pro nařízení exekuce. Okresní soud v Uherském Hradišti pověřením soudního exekutora ze dne 6. ledna 2015, č. j. 3 EXE 259/2014-136, návrhu oprávněného vyhověl.

Podle ustanovení § 37 odst. 2 ex. řádu oprávněný může podat exekuční návrh podle tohoto zákona, a) nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul podle tohoto zákona, a b) nejde-li o věc podle § 251 odst. 2 písm. a) a § 251 odst. 2 písm. c) až f) občanského soudního řádu; exekuční návrh lze však podat tehdy, má-li být exekuce vedena podle cizího rozhodnutí, u něhož bylo vydáno prohlášení vykonatelnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy nebo rozhodnuto o uznání.

Existence vykonatelného rozhodnutí (nebo jiného titulu) je předpokladem pro nařízení exekuce, a proto se soud před nařízením exekuce zabývá mimo jiné i tím, zda podkladové rozhodnutí (nebo jiný titul) je z hledisek zakotvených v příslušných právních předpisech vykonatelné, a to jak po stránce formální, tak i po stránce obsahové (materiální). Vykonatelnost - v jednotě obou aspektů - lze ztotožnit s vlastností exekučního titulu, která ho činí způsobilým k nucenému uskutečnění cestou výkonu rozhodnutí (exekuce).

Podle ustanovení § 43a odst. 1 ex. řádu exekutor, kterému došel exekuční návrh, požádá exekuční soud nejpozději do 15 dnů ode dne doručení návrhu o pověření a nařízení exekuce (dále jen „pověření“). Neobsahuje-li návrh oprávněného všechny náležitosti nebo je nesrozumitelný nebo neurčitý, běží tato lhůta až ode dne doručení opraveného nebo doplněného návrhu, popřípadě exekučního titulu exekutorovi.

Podle ustanovení § 43a odst. 5 ex. řádu pověření není soudním rozhodnutím a jeho doručení účastníkům řízení, případně podání oprávněného prostředku, je proto obligatorně vyloučeno. Účastníkům exekuce oznámí soudní exekutor zahájení exekuce doručením vyznění o zahájení exekuce v souladu s ustanovením § 44 ex. řádu. Povinný pak má v případě nesouhlasu s vedením exekuce proti jeho majetku možnost podat návrh na zastavení exekuce podle ustanovení § 55 ex.

řádu.

Pověření je na základě § 11 zákona č. [121/2008](#) Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, oprávněn vydat i vyšší soudní úředník a podle § 36a odst. 5 zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) – dále též jen „SSZ“, i asistent soudce. Zákon sice výslovně neomezuje vyšší soudní úředníky v rozsahu pověřování, avšak vzhledem k tomu, že vyšší soudní úředníci by podle § 8 SSZ neměli řešit věci právně nebo skutkově složité, neměli by pověřovat exekutora vedením exekuce podle notářských (a dřívějších exekutorských) zápisů, exekučních titulů ukládajících vyklizení po zajištění přístřeší a cizozemských rozhodnutí, protože u všech těchto titulů se jedná o poměrně složité právní posouzení podmínek jejich vykonatelnosti (Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 957 s., s. 254).

V posuzované věci je exekučním titulem rozsudek Obvodního soudu 18. soudního obvodu v okrese Brevard a pro okres Brevard, Florida, Spojené státy americké, ze dne 15. července 2013, sp. zn. 05-2010 CA 049934, kterým byla žalované (zde povinné) uložena povinnost uhradit žalobci (zde oprávněnému) částku ve výši 3 715 296,90 USD s úrokem ve výši 6% ročně z částky 3 715 296,90 USD ode dne vyhlášení výroku s tím, že si tento soud vyhrazuje rozhodnout o zdanění nákladů na základě přiměřeného návrhu.

Podle ustanovení § 1 odst. d) ZMPS tento zákon upravuje v poměrech s mezinárodním prvkem uznávání a výkon cizích rozhodnutí.

Podle ustanovení § 2 ZMPS zákon se použije v mezích ustanovení mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána (dále jen „mezinárodní smlouva“), a přímo použitelných ustanovení práva Evropské unie.

Výše uvedený exekuční titul je rozhodnutím soudu cizího státu, a na jeho uznání a výkon je tak třeba aplikovat ZMPS, neboť mezi Spojenými státy, resp. Floridou a Českou republikou není uzavřena ani dvoustranná ani mnohostranná mezinárodní smlouva upravující spolupráci v oblasti uznání výkonu rozhodnutí, přičemž vyloučená je i aplikace přímo použitelných ustanovení práva Evropské unie, protože se nejedná o rozhodnutí vydané soudem jejího členského státu.

Podle ustanovení § 14 ZMPS rozhodnutí soudů cizího státu a rozhodnutí úřadů cizího státu o právech a povinnostech, o kterých by podle jejich soukromoprávní povahy rozhodovaly v České republice soudy, stejně jako cizí soudní smíry a cizí notářské a jiné veřejné listiny v těchto věcech (dále jen „cizí rozhodnutí“) mají v České republice účinnost, jestliže nabyla podle potvrzení příslušného cizího orgánu právní moci a byla-li uznána českými orgány veřejné moci.

Podle ustanovení § 16 ZMPS uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán veřejné moci k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci. Je-li proti tomu namítána výhrada veřejného pořádku nebo i jiný důvod pro odepření uznání, ke kterým nemohlo být bez dalšího přihlédnuto, přeruší se řízení a je určena lhůta k zahájení řízení, pro které se odstavec 2 použije obdobně. Po jeho pravomocném skončení nebo po marném uplynutí lhůty se v přerušeném řízení pokračuje (odst. 1). Cizí rozhodnutí v ostatních věcech se uznávají na základě zvláštního rozhodnutí, jestliže tento zákon nestanoví, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení. I v případě, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení, lze je na návrh uznat zvláštním rozhodnutím. Vyslovit uznání je místně příslušný okresní soud, který je obecným soudem toho, kdo uznání navrhuje, jinak okresní soud, v jehož obvodu nastala nebo může nastat skutečnost, pro kterou má uznání význam, jestliže zákon nestanoví něco jiného. Soud o

uznání rozhoduje rozsudkem, jednání nemusí nařizovat (odst. 2). Na základě cizího rozhodnutí o majetkových věcech, které splňuje podmínky pro uznání podle tohoto zákona, lze nařídit výkon tohoto rozhodnutí českého soudu, které je třeba odůvodnit (odst. 3).

Z ustanovení § 16 odst. 3 ZMPS, které po věcné stránce zcela přejímá předchozí úpravu čl. 66 zákona č. [97/1963](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že cizí rozhodnutí, o jehož výkon se v České republice usiluje, nepodléhá žádnému mezistupni, jako je zvláštní řízení o uznání nebo řízení o prohlášení vykonatelnosti, které se uplatní v režimu některých unijních předpisů a mezinárodních smluv. Lze podat přímo návrh na výkon rozhodnutí, a to konkrétně na soudní výkon. Soud jako předběžnou otázku posoudí, zda cizí rozhodnutí splňuje podmínky uznání, a pokud ano, nařídí jeho výkon. Nařízení výkonu je třeba vždy odůvodnit. Odůvodnění rozhodnutí nařizující výkon je nutné k tomu, aby bylo patrné, že soud posuzoval předpoklady pro nařízení soudního výkonu rozhodnutí, a aby účastník v případě nesprávného posouzení podmínek pro výkon mohl poukázat na tuto nesprávnost v opravném prostředku (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 27. 8. 1987, sp. zn. Cpjf 27/86). Odchylně od § 16 odst. 3 bude třeba postupovat v případě cizího rozhodnutí, které bylo předem uznáno ve zvláštním řízení. S takovým rozhodnutím je třeba zacházet jako s tuzemským exekučním titulem; podmínky uznání tedy znovu zkoumány nebudou. V těchto případech je zachována dvoukolejnost výkonu; lze navrhnout jak soudní výkon, tak exekuci. Cizí rozhodnutí tak lze kromě a) cizího rozhodnutí o výživném na nezletilé děti, b) cizího rozhodnutí, u nichž bylo vydáno prohlášení vykonatelnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, a c) cizího rozhodnutí, které byly uznány v samostatném řízení o uznání v režimu zákona, vykonat pouze cestou soudního výkonu rozhodnutí, nikoli prostřednictvím soudního exekutora (Bříza, P., Břicháček, T., Fišerová, Z., Horák, P., Ptáček, L., Svoboda, J.: Zákon o mezinárodním právu soukromém. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 767 s., s. 115-116).

Podle ustanovení § 130 odst. 1 ex. řádu tam, kde se ve zvláštních právních předpisech hovoří o soudním výkonu rozhodnutí nebo výkonu rozhodnutí, rozumí se tím také exekuce podle tohoto zákona. Tam, kde se ve zvláštních právních předpisech hovoří o nařízení výkonu rozhodnutí, rozumí se tím také vedení exekuce podle tohoto zákona.

Podle ustanovení § 130 odst. 1 ex. řádu se ustanovení všech zvláštních právních předpisů, která se týkají výkonu rozhodnutí, vztahují na exekuční řízení prováděné podle ex. řádu. Dané ustanovení míří na rozhodnutí vydaná v exekučním řízení a na způsoby provádění exekuce, nikoli na její zahájení, neboť na rozdíl od nařízení soudního výkonu rozhodnutí není pověření soudního exekutora vedením exekuce rozhodnutím, neobsahuje odůvodnění a nelze proti němu podat opravný prostředek.

Dovolatel se proto mýlí, usuzuje-li, že pověřením soudního exekutora došlo k uznání cizího rozhodnutí, které je v této věci exekučním titulem. Nařídit výkon cizího rozhodnutí, které bylo vydáno ve státě, s nímž Česká republika není vázána žádnou mezinárodní smlouvou upravující uznávání a výkon, lze pouze na základě rozhodnutí českého soudu, které je třeba odůvodnit, a jelikož pověření soudního exekutora daný požadavek nesplňuje, nelze než uzavřít, že jeho prostřednictvím není možné akceptovat uznání vykonatelnosti takového cizího rozhodnutí na našem území. Jinými slovy výkon cizího rozhodnutí, jež podléhá úpravě podle ustanovení § 14 až 16 ZMPS, lze provést jen soudním výkonem rozhodnutí, přičemž exekuci prostřednictvím exekučního řádu lze v takovémto případě provést pouze podle cizího rozhodnutí, které bylo uznáno na základě zvláštního rozhodnutí českého soudu podle ustanovení § 16 odst. 2 ZMPS, tedy rozsudkem, který je třeba odůvodnit, a to jak v případě vyhovění návrhu na uznání cizího rozhodnutí, tak i v případě jeho zamítnutí.

Námítku dovolatele, že soudy neměly kvůli vznesení výhrady veřejného pořádku ze strany povinné přistoupit k meritornímu rozhodnutí, nýbrž k přerušení řízení podle ustanovení § 16 odst. 1 ZMPS,

dovolací soud neshledal opodstatněnou, neboť soudy v daném případě rozhodovaly o návrhu na zastavení exekuce, která byla nařízena podle exekučního titulu, na jehož základě není vedení exekuce přípustné. Ustanovení § 16 odst. 1 ZMPS se však týká uznání cizích rozhodnutí v majetkových věcech, u kterých postačí uznání pouhým přihlédnutím českého orgánu veřejné moci, a nevztahuje se proto na projednávaný případ. Vzhledem k výše uvedenému tak přerušování řízení nebylo na místě a odvolací soud nepochybil, když usnesení soudu prvního stupně o zastavení exekuce potvrdil.

Ze shora uvedeného vyplývá, že napadené usnesení odvolacího soudu je správné. Protože nebylo zjištěno, že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání oprávněného podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)